

TOKIJSKÝ SEN

EMIKO JEANOVÁ

COO
BOO

Tokijský sen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emiko Jeanová

Tokijský sen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TOKIJSKÝ SEN

EMIKO
JEANOVÁ

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Tokyo Dreaming

Copyright © 2022, Alloy Entertainment and Emiko Jean

Translation © Magdaléna Stárková, 2023

Produced by Alloy Entertainment, LLC.

ISBN tištěné verze 978-80-7661-858-9

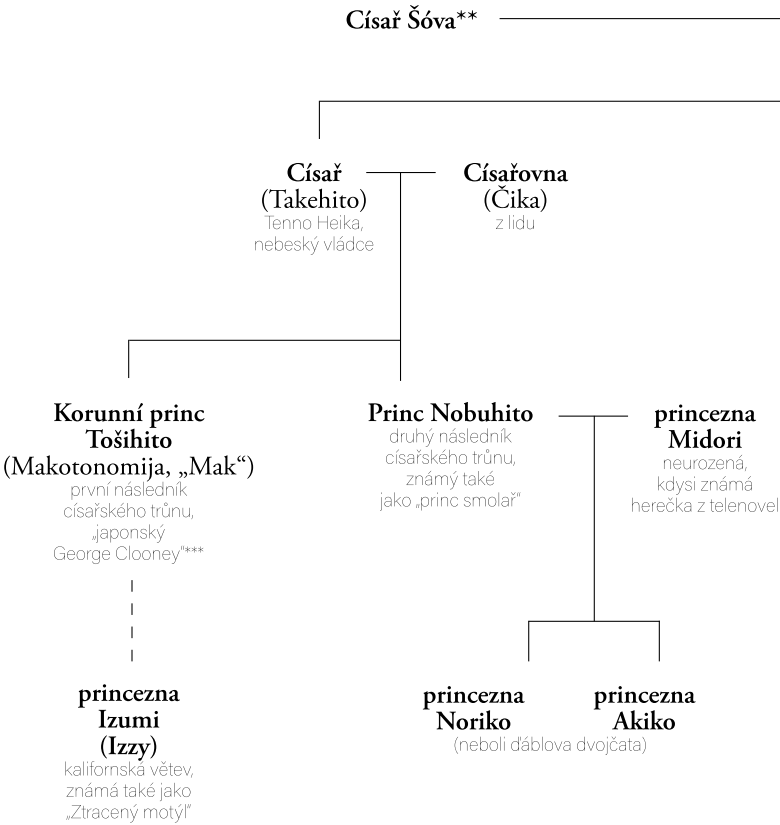
ISBN e-knihy 978-80-7661-865-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-866-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

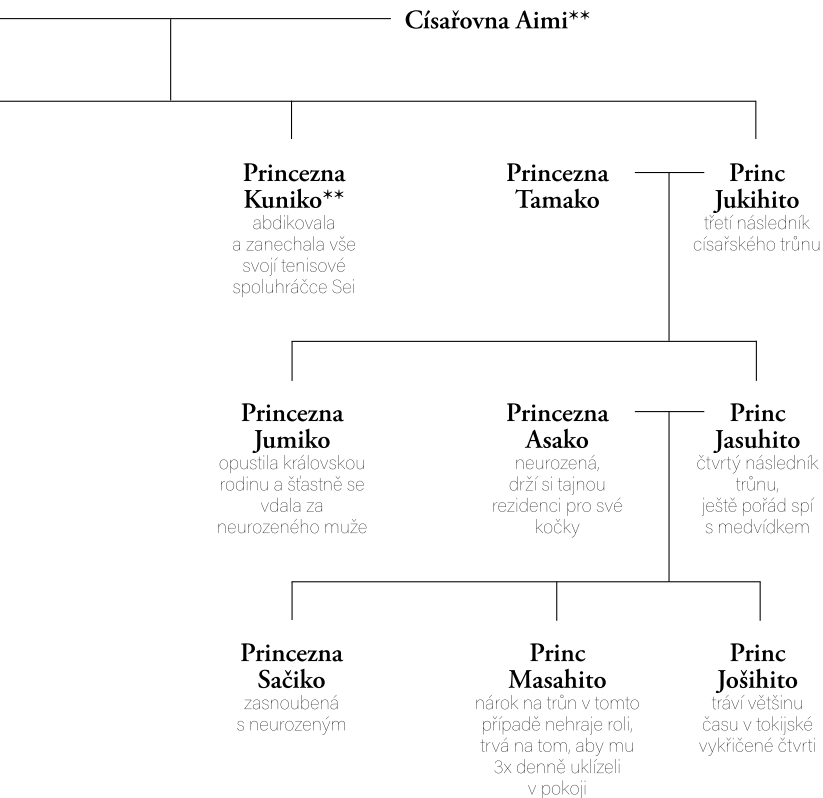
ISBN e-knihy 978-80-7661-864-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Pro všechny holky. Život je báseň.
Doufám, že ji napíšete!*

CÍSAŘSKÁ RODINA*

* neoficiální genealogie s anotacemi
** zesnulý
*** předamalovský a před dvojčaty

TOKIJSKÝ TAMTAM

SPECIÁLNÍ LETNÍ VYDÁNÍ

Ve vzduchu je láska!

21. srpna 2022

Trvalo to jen nepatrný okamžik. Stačilo jedinkrát mrknout a přišli byste o to. Včera pozdě večer, když se po představení bunraku z Japonského národního divadla vyhnul obvyklý dav zpět do ulic, se mezi masou lidí bleskově prosmýkla zamilovaná dvojice a skočila do černého sedanu čekajícího u chodníku. Byla to Jeho císařská Výsost korunní princ Tošihito doprovázený nejnovějším objektem svého milostného zájmu, Američankou Hanako Tanakovou, matkou jeho nemanželské dcery, Její císařské Výsosti princezny Izumi. Zamilovaný pár seděl v hledišti na místech pro obyčejné občany, a tak ostatní v sále neměli ani tušení, že mezi ně zavítal princ.

Paní Tanaková přiletěla před měsícem do Japonska ve vší tichosti komerčním spojem s otrhanou taškou značky LeSport a psem Tamagočim, rodinným mazlíčkem princezny Izumi bez jakéhokoli slušného rodokmenu. (Nutno podotknout, že rozdíl mezi tímto

zvířetem a oblíbenými čistokrevnými šiba-inu naší císařovny je vskutku propastný.)

„Matka princezny Izumi i její pes nám obrátili palác vzhůru nohama,“ postěžoval si člen císařského služebnictva. „Paní Tanaková odmítá naše služby a ten její podvraták je otravný, a navíc zrovna nevoní.“

Korunní princ si ze své vyvolené bere očividně příklad, když odmítá zvýšený policejní doprovod a raději jezdí neoznačenými auty a neohlášen. Pryč jsou vlaječky ohlašující jeho příjezd stejně jako přesně naplánovaný rozvrh povinností z pera Císařské agentury. Naprosto *ohromujícím* přestupkem proti císařskému protokolu ovšem zůstává skutečnost, že se ti dva na veřejnosti netají svojí náklonností – klidně se vodí za ruce a v jednom kuse si mezi sebou něco šeptají.

Není žádným tajemstvím, že si Císařská agentura přeje, aby se princ oženil a přivedl na svět mužského potomka a dědice, aby bylo zajištěno zachování rodu, jenže s kandidátkou na nevěstu, jako je Hanako Tanaková se skutečně nepočítalo. Američanka bez vazeb na staré šlechtické rody nikdy nepřipadala v úvahu, tím spíš ne taková, která je se čtyřmi křížky na krku už dávno za zenitem svých neplodnějších let.

O paní Tanakové toho mnoho nevíme. Obecně známý je jen fakt, že se s korunním princem seznámila

na Harvardu, když tam princ rok pobýval v rámci studijní výměny, aby si procvičil angličtinu, zatímco ona díky prospěchovému stipendiu studovala biologii. Ačkoli má paní Tanaková titul z jedné nejvyhlášenějších univerzity Ivy League, učí na státní vysoké škole přístupné široké veřejnosti.

„Pořád nechápu, co na ní vidí,“ diví se císařská bloggerka Džunko Inogaširová. „Korunní princ by přece mohl mít každou. *Každou.*“

Přesto se princ svými preferencemi nikterak netají. „Pokud jde o paní Tanakovou, bývá Jeho Výsost značně temperamentní. Bud' věci fungují po jeho vůli, nebo vůbec,“ svěřil se jeden z císařských zaměstnanců. „Princ je z ní celý pryč.“ Tak ho omámila, že dokonce porušil tradici a dovolil jí pobývat na císařském pozemku, a navíc *v jeho vlastním domě*. Císařská agentura ovšem trvá na tom, že vše je v nejlepším pořádku. „Paní Tanaková sice bydlí v paláci, ale v odděleném křídle pro hosty.“

Její císařské Veličenstvo princezna Izumi následuje otcův příklad a prosadila si jen jediného bodyguarda a malé neoznačené vozidlo, když jezdí na schůzky se svým bývalým osobním strážcem a současným přítelem Akiem Kobajašim. Podobně jako její matka si místo pastelových šatů, oblíbených mezi urozenými ženami, obléká obyčejné kalhoty. Nelze si nevšimnout, že všichni tři – korunní princ,

paní Tanaková i Její císařská Výsost princezna Izumi – ohrnují nad císařskými tradicemi nos.

„Císařská agentura doufá, že časem *oba* romantické vztahy vyšumí, a těší se na den, kdy se paní Tanaková vrátí zpět do Ameriky a pan Kobajaši odcestuje do kadetní školy japonského letectva. Všichni jsou pevně přesvědčeni o tom, že vzdálenost nakonec ochladí srdce jak princezny Izumi, tak jejího otce.“

1

Jednou v roce koncem srpna se setkává náš Gang Asiatick. Účast na setkání je povinná, agenda předem daná. Je to přísně tajná událost přístupná pouze těm, které přísahaly zůstat věrné všem pěti bodům úmluvy GA:

1. BSAK: Bez svačinky ani krok.
2. Tajemství ozdravují vztahy. (Jedna z nás píše fan fiction o Jonas Brothers. Jedna si holí prsty na nohou. Další ucpala školní záchod vložkou tak nešťastně, že k tomu museli volat instalátérskou firmu a ředitel pak pronášel před shromážděním studentek mravokárnou řeč o správné likvidaci použitých hygienických pomůcek. A jo, uhádli jste. Ta holka jsem byla já.)
3. Kamarádky se za každých okolností motivují a podporují.
4. Moje šaty jsou tvoje šaty.
5. A hlavně: když do toho jdeš ty, jdu i já.

Zadívám se na monitor na svoje tři kamarádky, Nooru, Glory a Hansani. Dnes poprvé se každá nacházíme na jiném místě planety a v jiném časovém pásmu.

Tady zrovna odbila osmá večer. Jsem v Tokiu, a tudíž ze všech čtyř nejdál od domova. Sedím v paláci Tógú ve svém novém pokoji plném měkkých odstínů bílé a zemitých tónů dřeva jako z časopisu o japonské architektuře. U Noory v New Yorku je brzy ráno. Přijela před pár dní a nastěhovala se na kolej Kolumbijské univerzity. Glory a Hansani ukazují hodinky čtyři ráno (ty to, co se času setkání týče, odskákaly nejvíc). Obě jsou na západním pobřeží – Glory na návštěvě u táty v Portlandu, než se zítra vydá na Oregonskou univerzitu, a Hansani ještě doma v našem městečku. Musela se s počítačem přesunout do nonstopu, protože bydlí daleko od civilizace a její táta tam odmítá nechat zavést internet. Za pár dní ale Hansani stejně nastoupí na Berkeley. Kamkoli moje tři kamarádky vkročí, vždycky jsou ty nejchytřejší v místnosti. Není nic, co by nezvládly. Přísahám, že Glory dokonce umí vykuchat srnku. Jejich budoucnost je tedy zajištěna.

A ta moje?

No, pořád se na to snažím přijít. Můj svět se obrátil naruby, když jsem na jaře před maturitou zjistila, že můj táta je korunnní princ Japonska. Tak se ze mě přes noc stala princezna. Těžko se věří, že jsem si na to ještě tak úplně nezvykla, protože už více méně bydlím v Tokiu (pokud nepočítám jeden krátký výlet domů do Mount Shasty, když do médií pronikla informace o mém vztahu s bodyguardem). Mým jediným cílem zatím bylo pořádně poznat vlastního tátu. Nic víc.

Jenže...

Pan Fučigami, komorník u nás v paláci a nesmlouvavý pán a vládce všeho dění, už nějakou dobu trusí po všech místnostech, kde bych se mohla pohybovat, katalogy elitních japonských škol, a dokonce mě vmanévroval do prohlídky

Tokijské univerzity, kterou mám v plánu zítra. Chodil tam i táta a můj císařský dědeček. Ale ne, vůbec nikdo na mě ne-tlačí. Jen trochu. Stojím ve stínu císařské minulosti. Nic ale ještě není rozhodnuto a já jsem dala všem jasně na srozuměnou, že si všechno ještě promyslím. Mám si dát roční pauzu od školy? Sama nevím. Každá možnost mi nabízí úplně jinou cestu. Univerzita v Japonsku mě posune dál na výrobním pásu pro dokonalé princezny. Roční přestávka mě od této kariéry zase trochu vzdálí – byla bych za sto let první princezna, která neputuje bez přestávky ze školy do školy.

Vytáhnu Tamagočiho z jeho smrdutého pelechů u nohou mé postele a zabořím nos do drátovité srsti. Nerudně se mi vykrouť a plácne sebou o kousek dál. *Blbej pes*. Přitom ho chci jen mít ráda a trochu té lásky dostat zpět. Jasně, ta cesta do Japonska a čtrnáctidenní karanténa ho možná trochu vyvedla z míry.

K Hansani se přitočí servírka a dolije jí kávu. Sevře horký hrnek v dlaních. „Díky,“ usměje se na servírku nejistě. „Moc se omlouvám, že tu sedím tak dlouho. Dám vám o to větší spropitné.“ Obsluha s úsměvem odpoví, ať zůstane, jak dlouho bude chtít.

Hansani už je taková. Věčně se tváří, jako by lidem chtěla zadarmo posekat zahradu. Rodiče ji milují. Chvilku počká, ale jakmile se servírka ztratí z dohledu, zašeptá: „Mám v kapse sotva dost na to, abych zaplatila tohle kafe. Už musíme končit.“

„Však už jsme skoro hotové,“ ozve se Noora. Za zády jí září kalendář označený neonovými nálepkami. Už má pěkně našlapaný rozvrh a všude samé poznámky. Schovává se mezi ně jako do posvátného, bezpečného kokonu.

Zatím jsme probraly:

- 1) Jak budeme v kontaktu, když jsme se rozprchly do všech koutů světa a žijeme v rozdílných časových pásmech. Prostě si budeme psát zprávy, a kdo zrovna bude mít čas, odpoví.
- 2) Odsouhlasily jsme si, že se teď musíme navzájem podržet, dokud si na svůj nový život pořádně nezvykneme.
- 3) Rozhodně se musíme všechny potkat osobně. Bohužel to ale bude možné až v létě. Noora mě ale hodlá během zimních prázdnin navštívit v Japonsku. Už se těším, až jí ukážu Tokio.

„Ještě tu máme jeden bod k diskuzi,“ oznámí Noora.

„Blbost,“ zabručí Glory, „o čtvrtém bodu na seznamu přece mluvit vůbec nemusíme,“ opře se do židle a bojovně si založí ruce na prsou.

Noora po ní nakvašeně loupne okem. „Posledním tématem dnešní schůzky...“

„Fakt nemám chuť zabít poslední minuty našeho setkání debatou o tom, který zamilovaný film by měl být znovu natočený se dvěma muži nebo dvěma ženami v hlavních rolích,“ prskne Glory. Nakonec se ale pootočí a pod nos zabrblá: „*Titanik*.“

„A víte, že jsem o tom docela dlouho uvažovala? Já jsem pro *Hříšný tanec*,“ vyhrkne Hasani. „Jen si představte tu scénu ve vodě.“

Koutkem oka zachytím na chodbě pohyb. „Dámy,“ oznámím, „nerada ruším tuhle objevnou konverzaci, ale budu muset jít.“

„Cože?“ fňuká Noora. „Ani jsem vám nestihla říct svůj návrh. Vlastně k tomu mám celou pětistránkovou esej. *Proč by*

se měl Zapisník jedné lásky *dočkat nového zfilmování*," zamává před kamerou stohem papíru.

„Mám vás ráda, holky," pošlu jim vzdušný polibek, „ale všechny se pletete. Jediný film, který by si zasloužil gay verzi, je *Pýcha a předsudek*," zaklapnu laptop a sklouznu z luxusní postele. Vydám se na chodbu s Tamagočim v patách.

Máma se překvapeně otočí. „Ahoj, Izumi. Myslela jsem, že jsi s Akiem?"

„Brzy tady bude." Opatrně se na ni podívám. Tamagoči sebou plácne na zadek a zkroutí se tak, aby si mohl olízat zadní nohy. „Co tu děláš?" zeptám se zvědavě, protože jediná místnost za mým pokojem je tátova ložnice.

Položí si otevřenou dlaň na hrud', jako bych ji svým dotazem překvapila, nebo dokonce urazila. „Já?" očividně se snaží získat čas. „Ale nic, jen jsem chtěla na chvíli zajít k tvému otci. Slíbil, že mi ukáže... ehm... jednu rostlinu?"

Našpulím pusu a založím si ruce na prsou. „A to mi označuješ, nebo se mě ptáš?"

Založí si ruce v bok a odfrkne si: „Nic ti vysvětlovat nemůžu. Když chci mít..."

Zvednu ruku v odmítavém gestu. „Dost. Pokud je ti moje duševní zdraví drahé, už ani slovo." Usilovně se snažím nemyslet na nic, co by se byť jen okrajově týkalo sexu. Na baseball. Na šlechtění pšenice. Na ponožky v sandálech.

Máma potlačí povzdychnutí. „Jsem dospělá, Izumi."

Tohle je mámin druhý pobyt v Tokiu. Poprvé tu byla v červnu, aby mi pomohla překonat krizové období hned potom, co do médií pronikly zprávy o mém románu s Akiem. Přes všechen chaos bylo jasné, že jiskra mezi ní a tátou ještě neuhaslá. Jakmile se máma přesvědčila, že už jsem v klidu

a v bezpečí, odjela se slibem, že se jistě ještě vrátí. Hodně jsem ji přemlouvala, aby to udělala podstatně dřív. *Bud' se mnou v Tokiu přes léto. Stejně neučíš. Prosíím! PROSÍÍÍM!* Samozřejmě mi vyhověla. Hned první týden v červenci jsme pro ni s tátou jeli na letiště. Jakmile jsem ji uviděla, přiskočila jsem k ní a tiskla ji k sobě jako o život. „Uf,“ vydechla, když jsem ji nepřestala drtit. Sotva jsem ji pustila, táta se uklonil. Já po něm.

„Maku,“ zašeptala udýchaně jeho vysokoškolskou přezdívku vzniklou zkrácením jména Makotonomija.

„Hanako,“ pozdravil ji táta s rezervovaným úsměvem, „jsem hluboce potěšen, že tě zase vidím.“

Než se naše auto propletlo ulicemi na předměstí Tokia, našla si mámina ruka cestu k tátově dlani. Z jejich jiskřičky se brzy stal plamínek. Máma chtěla bydlet v nedalekém hotelu, ale s novináři nebylo k vydržení, a navíc bylo třeba zajistit naši bezpečnost, a tak táta rozhodl, že se máma přesune do paláce. Dostala pokoj v odděleném křídle pro hosty a svůj pobyt protáhla ze dvou týdnů na tři, a nakonec do konce léta.

A takhle to dopadlo.

Od té doby se naši chovají jako zamilovaní pubertáci – hotové peklo. Ráno se romanticky procházejí po zahradě, večer si užívají útulné samoty v rohových boxech restaurací, a dokonce jsem je už přistihla, když se muchlovali ve spižírně. A teď jsem mámu očividně nachytala po cestě z půlnočního rande. No dobře, je sice teprve osm, ale za noc už se to považovat dá. Shrnuto a podtrženo: je celkem zábava sledovat, jak se moje jinak tak racionální mamka červená jako školačka a kaše na základní opatrnost. Jsem za ni ráda. A za sebe taky.

V paláci zavládla rutina. Ráno spolu všichni tři snídáme přesně tak, jak jsem si to vysnila. Sedíme u stolu, povídáme si, co máme ten den v plánu, kam půjdeme nebo pojedeme, s kým se potkáme, co je třeba vyřídit... a pak se rozběhneme za svými životy. Otec za vladařskými povinnostmi, máma za knížkami a odpočinkem, protože má přece jen dovolenou. Většinou se setkáváme zase až u večere a zůstáváme spolu ještě dlouho poté, co služebnictvo uklidí věci ze stolu. Naši mi vykládají historky ze školních let – jednou mi dokonce svěřili i tu, jak se potkali na večírku pro starší studenty. Táta přinesl mámě židli, protože se bál, že ji budou ze samého stání bolet nohy. „Můžou za to ty boty,“ usměje se suše táta, „měly takovou tlustou podrážku, takže jsem si myslel, že tvoje matka trpí stejnou bolestivou nemocí, která sužovala i mého prastrýčka. Ten nosil taky takové divné boty...“

„To byly brikety,“ zamračila se máma. „Koupila jsem si je, abych vypadala vyšší.“

Zazubila jsem se od ucha k uchu a v očích mi zářilo jen jedno slovo: *Pokračujte*.

„Moc ses hněvala?“ otočil se táta k mámě.

„Myslela jsem, že mi to děláš schválně. Urazil jsi mě a pak ses mi ani nepodíval do očí,“ přitiskla se k němu máma. Už jsem si dávno všimla, že je to k sobě táhne stejně, jako přitahuje pláž přílivovou vlnu.

„Nechtěl jsem na tebe zírat, to se na gentlemana nesluší. I když jsem tebou byl...naprosto unesen,“ zašeptá obdivně.

Takové chvíle jsou jako balzám na moji poraněnou duši. Když zamrkám, vidím před sebou rodinný portrét, který jsem nakreslila ve druhé třídě. Je na něm máma, já a nějaká beztvářá fialová skvrna místo táty. Polknu. Myslela jsem, že mi

bude stačit, když se dozvím, kdo můj otec *je*, ale pletla jsem se. Ještě pořád v sobě mám podivné prázdno. Přeju si nás všechny tři spolu. Chci celou rodinu.

Ten nepříjemný pocit se ještě znásobil, když si včera máma koupila letenku domů. Za pět dní se vrací. Musí být doma včas, aby stihla začátek semestru na místní univerzitě, kde učí biologii. Snažím se si s jejím odjezdem nelámat hlavu a nemyslet na to, jak moc mi bude chybět. A tátovi.

Teď ale její oči rozsvítil úplně jiný pohled na někoho za mými zády. „Akio,“ pozdraví vřele a trochu podezřele sladce. „To jsem ráda, že tě vidím!“

Otočím se. Akio stojí na začátku chodby. Chvilku se do něho jen vpíjím očima. Metr dvaosmdesát dokonalé krásy. Široká ramena. Lícní kosti jako vytesané ze žuly. Pronikavé, hluboké oči se smyslnými víčky, které mi hledí rovnou do duše. Nejhezčí kluk, jakého mi Japonsko mohlo nabídnout. *Akio*. Miluje *Smrtonosnou past*, čte jen literaturu faktu, a až bude mít jednu zahradu, bude to přesně ten typ, který bude s pravítkem běhat po trávníku a měřit každé stéblo. *Ach jo*. Nevím proč, ale všechno tohle se mi strašně líbí. Kdysi dávno byl Akio můj bodyguard. Teď už je jen můj.

Vrrrrr!

Přede mnou stojí v ochranné póze Tamagoči a cení žluté zuby. Čím víc Akia miluju, tím zarputileji ho Tamagoči nenávidí. *Miluju*. Vážně je to láska? To nevím. Ale určitě mi na něm záleží. Po jeho boku se cítím jako doma. V bezpečí. Pohodlně. Jistě. Ať už jdu kamkoli a dělám cokoli, jsem jako bumerang: to na něho myslím a k němu se vracím. Vypadá takhle láska?

Tamagoči posune váhu na přední tlapy. Naježí srst. Akio přimhouří oči.

Nakonec situaci zachrání máma. „Ticho.“ Vezme psa do náručí. „Ty jsi ale příšera,“ šeptá mu láskyplně. Tamagoči sebou cuká, ale máma ho nepustí.

„Paní Tanaková,“ ukloní se Akio. Když se pomalu narovná, vykročí vpřed tiše jako kočka.

„No,“ usměje se máma, „nechám vás tu o samotě. Užijte si večer.“ Zahne se psem pod paží do chodby.

Akio se zastaví jen kousek ode mě. „Určitě je ten pes očkováný? Nehrozí nic tvojí mámě?“

„Tamagoči je v pohodě. A máma taky,“ uhladím mu dlaní klipy. I když má doma i méně formální oblečení, kdykoli se objeví v paláci, má na sobě sako a košili s límečkem.

Nějak se mi podaří ho vmanévrovat do pokoje. Zastavíme se až u lakované komody se zlatými intarziemi ve tvaru chryzantém. Na ní stojí zarámované fotky včetně obrázku mě a holek z GA. Hansani se v puse třeptí rovnátka, všechny máme džíny a ano, já mám na hlavě obrovitánskou trvalou.

Vedle rámečků je taky báseň waka, kterou mi napsal Akio.

*Už jsem pochopil
a všechno je tak jasné
Ve větru a tmě
jsem přestal věřit v lásku
než spadalo listí*

Poezie nás spojuje. Ze začátku jsme se z duše nesnášeli. Nepřátelé na život a na smrt. Akio mě se svými rozvrhy, plány, aurou jako z gotického románu a dvaceti centimetry výškového rozdílu mezi námi doháněl k šílenství. Teď ale spíš fungujeme jako princezna, která nezkazí žádnou zábavu, a její

nabručený exbodyguard s budoucností pilota, který svoje něžné nitro odhaluje jen svým nejbližším. Pokud jde o mě, nic bych neměnila.

Trochu provokativně se na něho dívám, než se k němu přitisknu a z legrace ho lehounce kousnu do brady. „Přišel jsi mě unést, abych ti byla po vůli?“

Změří si mě spalujícím pohledem. „S Reinou na stráži?“ pokyne hlavou někam do potměšilé zahrady, kde jistě číhá moje strážkyně Reina. Nosí tmavé obleky a jednou se mi přiznala, že zneškodnila nějakého chlapíka jen pomocí svého culíku. Ten chudák pak prý upadl do bezvědomí. To proto teď asi nosí krátký účes.

Našpulím pusu. „Zní to sice dost peprně, ale radši ne.“ Měla jsem hned zatahnout závěsy. S tichým povzdechem se od něho odtrhnu a přejdu ke stolku u okna. Po jeho stranách čekají dvě židle a na desce hra go. Popadnu židli za opěradlo. „Dáme odvetu?“

Zvedne koutky do lehounkého úsměvu. „Začínáš.“ Akio vyklouzne ze saka a vyprázdní kapsy hned u herní desky. Telefon. Klíče. Peněženka.

„Máš pravdu, řada je na mně,“ přitáhnu si dřevěnou misku s černými kameny.

Akio si s nakloněnou hlavou podá ty bílé. „Ten, kdo prohraje, začíná další hru.“

Jenže já nad Akiem ještě nikdy nevyhrála. *Zatím.* Většinu léta jsme strávili právě nad go lýtým bojem o teritorium. Akiovi se divoce třeptily oči, jak vymýšlel opatrné strategie. Jakmile mě porazil, v jeho pohledu se rozsvítila malinko zlomyslná radost. Dnes jsem se ale rozhodla, že jeho hrůzovláda končí. Dnes ho dostanu.

Vyhrne si rukávy a odhalí svoje vypracovaná předloktí s kresbou žil. „Pustíme si k tomu muziku?“ přejede prstem po displeji telefonu.

„Jen když mi slíbiš, že nebudeš zpívat.“

Když Akio mluví, zní to hebcce a melodicky. O jeho zpěvu se totéž říct nedá – ten by si člověk popletl se štěkáním tuleně a řevem racka.

Zatváří se škádlivě jako malý kluk. „Nic neslibuju.“

„V tom případě tu hudbu snad ani nepouštěj.“

„Tak dobře,“ souhlasí vážně.

Začneme hrát. Divoce se do toho obuju.

Akio si promne bílý kamínek mezi prsty. „Zkraje hned do útoku?“ zamumlá.

„Míň mluv a víc hraj,“ odpálím ho.

MLaskne v hraném pobouření, ale v očích mu tančí pobavená světláka. „Vždycky jdu do všeho po hlavě.“

Během pěti tahů se mi podaří zajmout dva Akiovy kamínky a zabrat jejich místa. Humor ho přešel. Zamračeně se sklání nad deskou jako samuraj hloubající o bojové strategii. Šest dalších tahů a Akio má pět mých kamíneků na své hromadě zajatců. Přesto ho nepřestanu provokovat. *Určitě tohle chceš udělat? Úplně ti vidím do hlavy. Ale ne, tak tohle jsi pěkně pohnojil.* Hrajeme každý jinak. Akio metodicky a kontrolovaně. Já zase riskuju a do všeho se vrhám. Kde on čehý, tam já hot.

Za hodinu a půl je dohráno. Bylo to těsné. Dvacet čtyři bodů pro černé a jedenadvacet pro bílé. Vyhrála jsem. Na tváří se mi rozlije triumfální škleb.

„Mairimašita,“ oznámí s úklonou. *Prohrál jsem.*

„Arigató gozaimašita.“ *Děkuji,* přijmu zdvořile jeho prohru.

„Argiató gozaimašita,“ odpoví Akio. Když vyřídíme všechny formality, opře se unaveně do židle s nevěřicným výrazem ve tváři. Co se to tu vlastně stalo?

Vystrčím dolní ret, obejdu stůl, posadím se mu na klín a obejmu ho kolem krku. „Jsi naprosto zničený,“ popíchnu ho. „Vím, jak hrozně rád vyhráváš.“

Jeho dlaně stisknou můj pas. „To ano,“ odmlčí se, zatímco mi palcem líně laská kůži. „Ale ještě radši mám, když vyhraješ ty.“

„To,“ zajíknu se, „je dobrá odpověď.“

„Ředkvičko,“ zašeptá.

Moje stará přezdívká mě zahřeje u srdce. Vznikla jako moje tajné označení mezi bodyguardy. Nejdřív jsem si myslela, že se mi vysmívá, když jsem hned po svém příjezdu přijala do ředkve vyřezanou chryzantému od letištního kuchaře. Hned jsem se Akiovi přiznala, že tu přezdívkou nesnáším, ale on jen odpověděl: *Ředkvička je úžasná zelenina. Vlastně... moje nejoblíbenější.*

A teď se na mě dívá stejně zamilovaně jako tehdy. „Reina je pryč,“ řekne skoro šeptem.

Nakloníme se k sobě. Zavládne mezi námi úplně jiný druh ticha – radostný a naplněný očekáváním jako doma před bouřkou. Políbí mě a jeho nos se jemně dotkne mého. Moje rty se rozestoupí, aby ho uvítaly. Moje tělo v jeho blízkosti salá tichým teplem. Jsme jako dva atomy spojené fúzí.

K čertu s celou Mount Shastou, kde se Sběrači duhy celé léto sluní v rouše Adamově, žijí v komuně a ve vlasech nosí květy. Letos se léto lásky koná v Tokiu.

2

Příštího rána přesně v deset hodin se na kampus Tokijské univerzity snese kompletní císařská rodina, celá natěšená na prohlídku. Pan Fučigami mě doprovází po pravici, zatímco po levé ruce mi kráčí magisterský student s tvářičkou buclatou jako batole – můj průvodce. V patách se nám vleče celý slavný doprovod: máma, táta, tátovi osobní asistenti, komorní, děkan a jeho asistent. Plus samozřejmě Reina s hejnem bodyguardů. Probíjíme se do útrob univerzity. Akio, kterého jsem si sem vzala jako morální podporu, se drží vzadu.

Kampus je směsí moderní architektury a starých kamenných budov. Pan Fučigami je hyperaktivní jako předškolák v cukrovém rauši a celý září, když nás vedou na koleje. „Tohle je úplně nová budova,“ oznamuje mi hrdě, „moc hezká, nemyslíte, Vaše Výsosti?“

„Jistě. Nádherná,“ usměju se mírně.

Máma s tátou a celým doprovodem jedou výtahem odděleně. Asi to má co dělat s váhovými limity a skutečností, že dva členové císařské rodiny by se nikdy neměli nacházet ve stejném výtahu. Chápete – kdyby se náhodou utrhlo lano a kabina se zřítila do šachty. Ale aspoň tu mám Reinu s Akiem.

Celou cestu výtahem můj průvodce básní o všech student-ských akcích – večírcích, karaoke, vlajkovém klubu... „Během bakalářského studia jsem tam taky chodil,“ svěří se s potutelným úsměvem. „Přiznávám, že se to občas zvrhlo. Když jsem odcházel, hlasovalo se o tom, jestli nezavést i fiktivní vlajky. Hned jsem navrhl tu Hvězdné flotily.“ Když se na něho nechápavě zadívám, nevzdá se a dodá: „Přece ze *Star Treku*. Ten seriál fakt miluju.“

Akio si odkašle do dlaně. Reina se neubrání úsměvu, ale rychle sklopí oči k laminátové podlaze.

„To je zábava, že?“ svítí oči panu Fučigamimu.

Jakmile se otevřou dveře výtahu, naše skupinka se zase spojí v jednu. Máma, táta, děkan a ostatní se natlačí na chodbu.

„Počkejte tady,“ zavelí Reina, než se protlačí davem až k otevřeným dveřím jednoho pokoje. Usměju se na svého průvodce na znamení, že tohle je úplně normální. „Akio-san,“ zamumlá Reina tiché pozvání směrem k mému milému. Společně prozkoumají prostor úzký jako krabici na boty, otevřou a zase zavřou skříň, rozsvítí a zhasnou světlo, několikrát otočí klíčem v zámku...

Potom se spolu krátce poradí o nebezpečích, která by tu mohla hrozit. Stěny jsou z betonu a okna dvojí, ale ne neprůstřelná. Jaká škoda. Naši si vymění pobavené pohledy. Akio stiskne dlaní kliku a zaklepe na dveře. „Jsou duté,“ oznámí.

Reina kývne. Dokonale upraveným nehem přejede přes překližku. „Tohle by útočníka sotva zadrželo.“

Akiovi cukne čelist. Oči mu pronikavě svítí. „Kolik vloupání jste za loňský rok zaznamenali?“ uhodí na studenta jako pravý superhrdina.

„Nevím,“ nakrčí můj průvodce nervózně obočí. „Musel bych se zeptat.“

„Nějaké jiné incidenty s policejní účastí?“ zeptá se Reina.

„Hmmm, netuším,“ zrudne studentík jako jedno z cherry rajčátek, které jsme s mámou pěstovaly doma v Mount Shastě.

„A ochranka?“ zeptá se Akio. „Hlídá to tu někdo?“

Akio s Reinou se teď opravdu tváří jako nájemní zabijáci. Společně se tyčí nad menším studentem a jednu dlouhou, nepříjemnou minutu ho propalují očima, zatímco on marně pátrá ve své hlavě po uspokojivé odpovědi.

Nic. Netuší ani ň.

To už se do debaty vloží děkan se vstřícně otevřenými dlaněmi. „Ujišťuji vás, že náš kampus je velmi bezpečný.“

„Přesto bych rád znal všechny odpovědi,“ řekne otec. Z hlasy mu zaznívají stovky let rodinné vladařské autority.

Bože. Zavřu oči a znovu je otevřu. Děkan se zrovna uklání. „Jistě, Výsosti. Dodám vám ta čísla dnes odpoledne,“ prohlásí s poníženou úctou.

„Jakmile se princezna rozhodne, kde chce studovat, sejde se císařská stráž s ochrankou kampusu a policií. Bude mít sice vlastní personál, ale rádi bychom spolupracovali s úřady, jak nejvíce to půjde,“ oznámí Reina.

Děkan kývne a hned slibuje, že bude dodržovat císařský protokol. Potom se otočí na mě: „Vaše Výsosti, doufám, že se u nás budete cítit jako doma, když už váš dědeček a otec tu získali svůj první vysokoškolský titul. Jsem si jist, že chcete pokračovat v rodinné tradici.“

Nádech – výdech. S úsměvem robota a sepnutými dlaněmi se lehce ukláním. „Bude mi ctí,“ řeknu pevným hlasem. Ve skutečnosti se mi ale svírá žaludek.

Děkan mě vybídne, ať si to tu prohlédnu dle vlastní chuti, a zapřede hovor s rodiči.

Vejdu do úzkého pokoje. Páchne to tu trochu zatuchlinou a ještě něčím, co si zatím neumím zařadit – snad špinavým prádlem a rozvařeným jídlem. Celkově to tu ale vypadá jako na normální koleji – je tu menší skříň, postel a stůl. Neujde mi však, že to tu před císařskou návštěvou pěkně vycídili a nazdobili. Na stěně visí uvítací transparent a na stole už čekají letáky studijních programů – většina z nich láká na naprosto nepoužitelné a skoro ezoterické předměty. Táta třeba vystudoval středověkou dopravu. Císařská rodina by totiž neměla studovat nic kontroverzního: žádnou politologii, a dokonce ani obory slibující slušnou kariéru. Vydělávat vlastní peníze si totiž nesmíme. I kdybych se nakrásně chtěla zapsat do nultáku na medicínu jako Noora nebo na farmacii jako Glory nebo studovat environmentální právo jako Hansani, zakázali by mi to. Být princeznou je celý životní styl. Je to volba. Najednou si plně uvědomím, co mě čeká, pokud se pro dráhu princezny skutečně rozhodnu. Samá omezení. A vysoká očekávání.

Z okna se prostírá pěkný výhled na kampus. Rozhrnu chatrnou záclonu a zadívám se na studenty spěchající mezi budovami se zvednutou bradou a odhodlaným výrazem. Budu takhle příští čtyři roky vypadat i já? A chci to vůbec?

Pokud jde o mě, ještě pořád uvažuji, že bych si dala rok přestávku. Představuju si, jaké by bylo vrátit se zpátky do Států a... A co vlastně?

„Jen tak ze zvědavosti...“ přitvoří se ke mně Akio. „Ještě pořád nechceš mít v telefonu sledovací zařízení?“

Nechám záclonu zase klesnout. „Tohle si nezaslouží ani odpověď.“

Když jsem do Japonska přiletěla poprvé, dal mi Akio do mobilu sledovací zařízení. Totální přešlap. I když se to v rámci bezpečnosti takhle dělá, všem jsem jasně řekla, že nikdy víc. I kdybych za to měla zaplatit životem.

Akio se nespokojeně zašklebí. „A hodiny zápasu a sebeobranu jsi taky nebrala, že?“

Vyprsknu smíchy.

Rozhovor na chodbě najednou utichne a všechny oči se obrátí ke mně se svou vlastní otázkou. Máma: *Čemu se tak chechtáš?* Táta: *Líbí se ti ten pokoj?* Děkan: *Líbí se vám naše univerzita?* Pan Fučigami: *Tady mám vaši přihlášku. Mám vám pomoci ji vyplnit?*

Potřebuju se trochu vydýchat.

„Mami,“ řeknu, „slyšela jsem, že ekonomická fakulta je skutečně jedinečná, a navíc získala zlatý certifikát LEED. Na její střeše se sbírá dešťová voda, která tvoří sedmdesát procent dodávky vody do budovy. Nechceš to jít okouknout?“

Máma se rozzáří jako měsíček a táta zněžní. Máma totiž žije pro udržitelnost a táta teď zase očividně žije pro ni.

„Moc ráda bych, ale...“ podívá se na mě. „Vážně? Tohle je tvoje prohlídka, ne moje. Nevadilo by ti to?“ otočí se na tátů. Ten zase upře pohled na děkana.

Děkan se hluboce ukloní. „Ale jistě, jistě. Promiňte, že jsem vám hned nepřipravil návštěvu ekonomické fakulty. Hned to napravíme. Tudy, prosím,“ pobídne gestem ruky rodiče, aby ho následovali.

„Určitě ti to nebude vadit, Zumzum?“ zeptá se mě máma přes rameno. To už je ale skoro u výtahu.

Jen běž, naznačím rty.

Rázem tu zůstanu jen s Reinou, průvodcem a několika dalšími bodyguardy. Přejdou po koberci k oknu a pokynu Akiovi, aby za námi zavřel. Nastřádané napětí ve spáncích v nastalém tichu malinko povolí. Opřu se čelem o okenní tabulku a nadechnu se zatuchlého vzduchu.

„Tak co?“ zadívá se mi Akio tázavě do tváře.

Musím přiznat, že teď vnímám jistý tlak i z jeho strany. Jako by i on potřeboval, abych se někde usadila a pro něco rozhodla. Abych si zvolila to, nebo ono. Jak ale vypadá můj vysněný život? Když jsem vyrůstala, neviděla jsem kolem sebe, v knížkách, v počítačových hrách ani v televizi tolik lidí, kteří vypadali jako já. A když, tak většinou představovali nějaký stereotyp. Šprti nadaní na matematiku, pilní a věčně zahloubaní v knihách. Takhle jsem viděla i sama sebe – jen jakousi zkreslenou, zúženou verzi. Teď se ale můj svět rozšířil. Spoustu věcí mám sice najednou na dosah ruky, ale ani ty nejsou bez pravidel. Princeznovských pravidel. Bez příkazů, co mám dělat a co naopak nesmím. Se studijním oborem je to podobné. Sice si můžu vybrat, ale jen z dávno určené nabídky. Má život pořád jen nějaká omezení? Je tohle snad součástí každého dospívání?

„Potíš se?“ zeptá se Akio a sáhne pro kapesník, ale já jen zavrtím hlavou.

„Akio,“ zadívám se na postel. Na matraci ještě visí cedulka z obchodu. „Věděl jsi vždycky, že chceš být pilotem?“

Na chvílku se zamyslí. „No, když mi bylo pět, chtěl jsem se stát tyranosaurem rexem, takže asi ne. Jakmile mi ale táta koupil první letadélko, bylo rozhodnuto.“ Vzpomenu si na Akiův dětský pokoj plný modelů letadel. Jeho cesta taky nevedla vždy rovně, ale nakonec stejně ke svému cíli došel. Změ-

ří si mě tázavým pohledem. „Čím jsi chtěla být ty, když jsi byla malá?“

„Jednou jsem celý týden vydržela předstírat, že jsem kelímek kysané smetany,“ usměju se. Akio mi úsměv oplátí.

„Abych pravdu řekla, sama se ještě nemůžu rozhodnout, čím chci být. Teda... chceš vědět, co mě kromě jídla a spaní ještě zajímá?“ zažertuju, ale zní to trochu suše. Povzdychnu si.

„Možná bys měla začít od toho, co dělat rozhodně nechceš,“ zvedne jednu z brožurek a zamává mi s ní před očima. „Co takhle fascinující, leč trochu pomalý svět měkkýšů?“ zhoupne se na patách.

Nakrčím znechuceně nos. „Ani nápad.“ Páni. Už se ani nedokážu zasmát jeho vtípkům.

„Určitě?“ nakrčí obočí Akio. „Jsem si skoro jistý, že tvůj prastrýc o ježovkách napsal celou dizertaci.“ Znovu odmítnu, a tak Akio leták zase odloží. „Výborně. Takže měkkýše škrtáme ze seznamu,“ nabídne mi další program. „Egyptologie? Jeden z předmětů je *Starověká babylonská magie a léčitelství*. To zní vlastně docela zajímavě.“

„Na můj vkus příliš mnoho mumií a kleteb,“ prohlásím.

„Rozumné rozhodnutí,“ zamručí a odloží leták egyptologie k měkkýšům. „A hele, tady máme kurz pohřebnictví.“

„Kecáš!“ vytrhnu mu papír z ruky. Ve skutečnosti ale láká jen ke studiu anglického jazyka a literatury.

Akio jen pokrčí rameny. „Nějak musíš zjistit, k čemu máš sklony.“

„Sklony?“ uchichtnu se.

„Ředkvičko...“ Hlas má hluboký a plný, jako když samet pohladí kůži. Najednou stojí přímo přede mnou, stiskne mi ruku a zase ji pustí. Je to jen krátký dotek, přesto mě uklidní.

„Kdybych aspoň věděla, jestli vůbec chci studovat,“ zakoním se.

„Však na to jednou přijdeš,“ usměje se Akio. „Jen si věř. Jdi za hlasem srdce.“

Vládni srdcem. Něco takového už mi kdysi řekl. To je můj přirozený talent, který mě ještě nikdy nezklamal. Ale co teď moje srdce chce? A kam míří?

Po prohlídce se s mámou a tátou zase potkáme venku před budovou ekonomické fakulty. Kolem nás se srotí roj příslušníků ochranky. Bolí mě nohy a už si přeju jen jediné: jet domů.

„A co vy, pane Kobajaši?“ zeptá se průvodce Akia. „Taky byste chtěl na Tokijskou univerzitu?“

„Ne,“ zapne si sako a očima přelétne nádvoří. „Nedávno jsem opustil císařskou stráž a dal se k letectvu. Chodím teď na vojenskou akademii v Naře.“

Jako by nestačilo, že mi odletí máma... Zanedlouho bude muset Akio do školy. Takže dvojité trápení. Zdá se, že mě čeká osamělý podzim.

Průvodce nespokojeně protáhne obličej. „Takže bulvár nelhal. Jste obyčejný kadet.“

Bolestně se zašklebím. Myslí to ten kluk vážně?

„Ano, pouhý kadet,“ odpoví neutrálně Akio.

To už se na světlo vynoří i máma s tátou. Zazáří blesky fotoaparátů. Přilákali jsme sem slušný dav. Já s tátou uhne-me na stranu, abychom odlákali pozornost císařských fanoušků od mámy a Akia. Společně se necháme fotografovat a bombardovat otázkami. *Princezno Izumi, už jste vyplnila přihlášku na Tokijskou univerzitu? Princi Tošihito, jste rád, že bude vaše dcera navštěvovat stejnou školu jako vy?*

Všechny je ignorujeme.

„Jsem rád, že máme chvílku jen pro sebe,“ zašeptá mi táta do ucha tak, aby to neslyšel nikdo jiný.

„Aha?“ zasměju se a zamávám nějaké mamince s batoletem v károvaném svetru. Ta nadšeně popadne baculatou ručku své ratolesti a zamává mi zpět. Dítě nakrčí obličej, oči se mu zalijí slzami a pak už jen spustí zoufalý pláč. *Jasně.*

„Rozhodl jsem se tvoji matku požádat o ruku,“ oznámí mi jednoduše.

Najednou zapomenu, kde jsem a co dělám. Zírám na tátů s otevřenou pusou. „Vážně?“ Další cvakání fotoaparátů.

„Naprosto.“ Oči se mu zatřpytí v odpoledním slunci. Moje reakce ho asi pobavila. Poslední dobou si naši přivlastnili moje oblíbené fráze: *démon chaosu, planoucí popelnice a prázdnota bez duše*. Trochu mě to děsí, ale zároveň mám radost, že jsem se stala objektem jejich společných žertíků.

„Jdete na to dost hopem,“ řeknu nakonec. Naši spolu sice chodili na vysoké, ale pak se léta neviděli. Teď spolu jsou sotva pár týdnů. Chce ji snad táta požádat o ruku jen proto, aby mu zase neuletěla?

„Ty s tím nesouhlasíš?“ posmutní táta.

„Ale ne, o to nejde,“ vyhrknu hned.

Jen prostě nevím, kudy dál. Hrozně bych si přála, aby se vzali, a myslím, že máma snad taky. Jistá si tím ale nejsem. Zamrkám, abych odehnala roztrhaný rodinný portrét, který mi před očima pvlává ve větru.

Než mám ale šanci cokoli vysvětlit, ozve se táta: „Já si nemyslím, že na to jdu rychle. Aspoň podle mého úsudku. Myslel jsem na tvoji matku už roky. Čekal na ni. A teď už čekat nechci. Ale poslouvej,“ ztiší hlas, „bez tvého požehnání ji